

прѣголъма силна умственностъ, която вреше въ него при тия му недостатки, Петхръ, сираветливо наречень Великий, рѣши да направи отъ една обширна ордия единъ народъ.

Рускийтъ народъ, подобень въ всичко на свойтъ основатель, бѣше достоенъ да вдѣхне на царьтъ си тѣзи мисль. Това славянско поколение, на което началото ся губи въ пѣгьтъ отъ Тартария кѣмъ Балтийско море, отъ Балтийско море кѣмъ Московско, отъ Московско кѣмъ Истокъ, като да иска да намѣри свето бащенко слѣнце, е при еичко това варварско въ отношението си, повѣрно въ образованието си, даровито въ духътъ си, ежевѣрно въ вѣрата си, кесмополитъ въ наравитѣ си, храбро въ войната, обширно въ числото, робъ въ своитѣ пусти мѣста, искусно въ бойното поле, размирно въ царекитѣ палати, то мѣзаше да заключава съ себя си сичкитѣ развратности на древнитѣ поколения и сичкитѣ преимущества на пѣрвоначалнитѣ. Съ такъвъ единъ народъ за орждие можеше само Руссия, за въ два вѣка растоianie, да достигне да бѣде въ равенъ степенъ съ Еуропа на цивилизацията по своитѣ държавни челоуѣци и по своята аристокрация.

При ударението си Великий Петхръ направи едно пѣтувание по Еуропа не като самодержецъ който тѣри честь, но като философъ който иска уроци и примѣри за цивилизацията; повѣрна ся послѣ въ Москва съ тѣрдото това желание да прѣобрази свойтъ народъ, и съ строгото учение, което ся изискваше, да ся уничтожѣтъ сичкитѣ прииятствия що може да бѣдѣтъ като прѣчка на цивилизацията. Пѣрвата и почти самата, бѣше тѣлото на стрѣлцитѣ, олигархическо войно тѣло — проповѣдници на варварството, както еничеритѣ бѣхъ — на фанатизмътъ. Йоце додѣ бѣше по Европа неговитѣ вѣрни хора му извѣстиха че тѣзи войни подострени отъ сестра му София, искахъ да успѣятъ отъ неговото отечетствие да му отнематъ короната и да я наложѣтъ на тѣхната развратителница. Това извѣстие го накара да пристигне не забавно въ Москва.